



ČESKÁ REPUBLIKA

## ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Aleše Šťastného a soudců JUDr. Jany Jirmářové a Mgr. Martina Řezníčka v právní věci žalobce: R. H. nar. bytem zastoupený Mgr. Martinou Váchovou, advokátkou, se sídlem Praha 2, Anglická 140/20, proti žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o **náhradu škody**, k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31. října 2013, č.j. 10 C 157/2012 - 120,

**t a k t o :**

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v napadeném vyhovujícím výroku I. o věci samé **m ě n í** ohledně částky 19.148,- Kč tak, že v tomto rozsahu se žaloba **z a m í t á**; jinak se ohledně částky 174.300,- Kč **p o t v r z u j e**.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 37.050,20 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Martiny Váchové, advokátky.

## Odůvodnění

Výše uvedeným rozsudkem soud I. stupně zčásti vyhověl žalobě a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 193.448,- Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.). Co do částky 3.960,- Kč žalobu zamítl (výrok II.). O náhradě nákladů řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo (výrok III.).

Takto rozhodl o žalobě, jíž se žalobce domáhal po žalovaném náhrady škody podle zák.č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti státu za škodu, a to jednak materiální škody ve výši 29.760,- Kč, představující náklady vynaložené na svou obhajobu v trestním řízení, v němž byl obžaloby posléze zproštěn, a jednak zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 167.648,- Kč, která mu měla vzniknout v důsledku nezákonného rozhodnutí. Soud I. stupně dovedl, že trestní stíhání žalobce neskončilo jeho pravomocným odsouzením, takže žalobci vznikl nárok na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutí podle ust. § 7 odst. 1 zák.č. 82/1998 Sb., resp. nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu podle ust. § 31a odst. 1 zák.č. 82/1998 Sb. Přiznal proto žalobci nárok na zaplacení skutečné škody ve výši 25.800,- Kč, sestávající jednak z částky [REDAKCE] Kč jako nákladů, jež žalobce vynaložil na právní zastoupení advokátkou JUDr. K. [REDAKCE] a jednak z částky [REDAKCE] - Kč, představující náklady, jež vynaložil v souvislosti s právním zastoupením advokátkou Mgr. M. [REDAKCE] V. [REDAKCE]. Dále mu přiznal nárok na přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 167.648,- Kč, když dospěl k závěru, že konstatování porušení práva v daném případě pro odškodnění žalobce nepostačuje. Poté, co přihlédl k tomu, že žalobce byl stíhán pro podezření ze spáchání trestných činů zneužívání pravomoci veřejného činitele a omezování osobní svobody, takže mu v případě vydání odsuzujícího rozsudku mohl být uložen trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců až tři roky, že o trestním stíhání vědělo jeho nejbližší okolí, že věc nebyla medializována, ale zasáhla žalobce v jeho profesním životě, neboť byl nucen ukončit služební poměr [REDAKCE] že trestní řízení trvalo téměř 4 roky a po tuto dobu byl žalobce vystaven stresu a nejistotě a po dobu téměř dvou let měl záznam v rejstříku trestů, což mu téměř znemožnilo uplatnit se na trhu práce, shledal přiměřenou výši odškodnění v částce 167.648,- Kč, kterou žalobce požadoval v žalobě a kterou určil jako rozdíl mezi průměrným výdělkem [REDAKCE] a podporou v nezaměstnanosti, která mu byla vyplácena poté, co musel ukončit pracovní poměr a byl veden na Úřadu práce. O náhradě nákladů řízení rozhodl s odkazem na ustanovení § 142 odst. 2 o.s.ř. s tím, že procesní úspěch obou účastníků byl v podstatě totožný.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonné lhůtě odvolání a namítl v něm, že za náklad účelně vynaložený za právní zastoupení nelze považovat náklad související se změnou právního zastoupení, konkrétně odměnu za převzetí zastoupení a odměnu za další dvě porady, které nemusely být, neboť předchozí právní zástupce byl s případem obeznámen. Žalovaný dále namítl, že soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku nevysvětlil, proč přiznal žalobci zadostiučinění za nemajetkovou újmu v takové výši, jakou přiznal, neuvedl, jak k této částce dospěl, tj. zda zohlednil hrozící trestní sazbu, délku stíhání, z jaké částky vycházel, jak trestní stíhání ovlivnilo rodinné, přátelské, pracovní a další vztahy žalobce, zda věc nebyla medializována atd. Pokud by k těmto skutečnostem přihlédl, musel by dospět k závěru, že žalobce byl ohrožen trestní sazbou při samé dolní hranici trestní sazby, tedy hrozba trestu byla jen velmi mírná, délka trestního stíhání do prvního pravomocného rozsudku byla zcela přiměřená, rovněž délka následného řízení byla vzhledem k počtům soudní soustavy, na nichž bylo rozhodováno a kolik rozhodnutí bylo vydáno, v pořádku. Žalobci tedy nemohla vzniknout závažná újma ani délkou řízení. Žalovaný dále uvedl, že vlivem trestního řízení

nebyl žalobci způsoben ani dlouhodobý negativní zásah do jeho života, neboť žalobce podle svého tvrzení má práci a vede důstojný život. Trestním stíháním se nezhoršily ani jeho vztahy s příbuznými, naopak ti jej po celou dobu podporovali. Medializaci případu žalobce netvrdil ani neprokazoval, takže ani tímto mu nebyla újma způsobena. Žalovaný má za to, že vzhledem k uvedeným skutečnostem újma způsobená žalobci trestním stíháním dosahuje buďto takového rozsahu, že je možné ji zhojit pouhým konstatováním porušení práva, případně omluvou, maximálně zadostiučiněním v penězích, jehož výše by však měla být stanovena v řádově nižším rozsahu. Žalovaný v neposlední řadě namítl, že soud I. stupně se vůbec nezabýval jeho námitkou, že nárok na zadostiučinění za nemajetkovou újmu byl v žalobě konstruován jako nárok na náhradu ušlé mzdy a v tomto směru nevyzval žalobce k doplnění a vysvětlení, naopak zcela akceptoval žalobcem použitý způsob výpočtu zadostiučinění podle ušlého výdělku. Protože žalobce neprokázal nárok na náhradu ušlého zisku, žalovaný navrhl, aby odvolací soud žalobu v rozsahu tohoto nároku zamítl.

Žalobce v písemném vyjádření k odvolání uvedl, že úkon právního zastoupení ze dne 23.3.2011 byl vynaložen účelně a byl realizován tak, aby mohlo být ve věci podáno dovolání. Navíc žalobce změnil právní zastoupení s ohledem na předchozí neúspěch v soudním řízení. Jde-li o nárok na náhradu nemajetkové újmy, žalobce již v žalobě vysvětlil princip výpočtu výše této újmy. Navíc výše tohoto nároku je odpovídající situaci, kterou musel v důsledku trestního stíhání snášet, když přišel o práci [REDAKCE] přičemž tuto práci nemůže vykonávat ani v současné době, když trpěl psychickými problémy, když ve společnosti svých přátel a kolegů byl vyřazen ze společnosti a když zprošťujícího rozhodnutí dosáhl až po téměř pěti letech. Navrhl proto, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku I. potvrdil.

Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání a v jeho mezích rozsudek soudy I. stupně, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání ( ustanovení § 212 a § 212a zák.č. 99/1963 Sb., ve znění účinném do 31.12.2013 – čl. II. bod 2. přechodných ustanovení zák.č. 293/2013 Sb., dále jen „ o.s.ř.“), a poté dospěl k závěru, že odvolání je zčásti důvodné, byť k částečné změně napadeného rozhodnutí došlo z jiných důvodů, než které žalovaný namítl ve svém odvolání.

Podle ustanovení § 7 zák.č. 82/1998 Sb., právo na náhradu škody způsobené **nezákonným rozhodnutím** mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Právo na náhradu škody má i ten, s nímž nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv s ním jako s účastníkem řízení jednáno být mělo.

Podle ustanovení § 8 odst. 1 téhož zákona, nárok na náhradu škody způsobené **nezákonným rozhodnutím** lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle ustanovení § 31a odst. 1 téhož zákona, bez ohledu na to, zda byla **nezákonným rozhodnutím** nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Podle ustanovení § 31a odst. 2 téhož zákona, se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Prvotní podmínkou odpovědnosti za škodu způsobenou **nezákonným rozhodnutím** je existence rozhodnutí, jímž v konkrétní věci státní orgán aplikuje obecné pravidlo právní normy na jím posuzovaný případ a rozhoduje tak o oprávněních a povinnostech individuálních subjektů. Zákon neobsahuje žádný negativní výčet dotčených rozhodnutí, tedy vztahuje se na jakýkoliv akt aplikace práva, včetně rozhodnutí procesního charakteru, vydávaný v průběhu řízení, o čemž svědčí i důvodová zpráva k zákonu hovořící o tom, že "je lhostejno, zda jde o výrok ve věci samé, či zda jde o nezákonné rozhodnutí procesní povahy, jímž byla způsobena škoda". Podle ustanovení § 8 odst. 1 zák.č. 82/1998 Sb., však je nevyhnutelnou podmínkou odpovědnosti státu, aby pravomocné nebo bez ohledu na právní moc vykonatelné rozhodnutí bylo jako nezákonné zrušeno či změněno. V důsledku zprošťujícího rozhodnutí lze považovat rozhodnutí o zahájení trestního stíhání za nezákonné. Dojde-li k vydání zprošťujícího rozhodnutí či k zastavení trestního stíhání, lze obecně konstatovat, že takové trestní stíhání představuje značný zásah do osobnostních práv poškozeného a tento zásah je třeba do určité míry presumovat.

V projednávané věci ze spisu a provedených důkazů (zejména z trestního spisu Obvodního soudu pro Prahu 4 sp.zn. [redacted] vyplývá, že trestní stíhání žalobce pro podezření ze spáchání trestných činů zneužívání pravomoci veřejného činitele a omezování osobní svobody bylo zahájeno usnesením Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 28.7.2008, č.j. [redacted] stížnost žalobce proti tomuto usnesení byla zamítnuta). Trestní stíhání žalobce skončilo jeho pravomocným odsouzením, a to vydáním rozsudku Obvodním soudem pro Prahu 4 ze dne 1.6.2010, sp.zn. [redacted] Žalobce byl uznán vinným výše uvedenými trestnými činy ve spolupachatelství s dalšími obžalovanými a byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců s podmíněným odkladem na dobu 2 let. Odvolání žalobce proti tomuto rozsudku bylo Městským soudem v Praze jako soudem odvolacím usnesením ze dne 24.1.2010, sp.zn. [redacted] zamítnuto. K dovolání žalobce Nejvyšší soud ČR usnesením ze dne 31.8.2011, č.j. [redacted] ve vztahu k žalobci usnesení odvolacího soudu zrušil a přikázal Městskému soudu v Praze, aby ve věci žalobce dále jednal a rozhodl. Městský soud v Praze následně vydal rozsudek dne 21.3.2012, sp.zn. [redacted] jímž žalobce zprostil obžaloby v celém rozsahu s tím, že jednání, jehož se měl žalobce dopustit, není trestným činem. Rozsudek nabyl právní moci dne 21.3.2012.

Odvolací soud sdílí závěr soudu I. stupně ( s výjimkou toho, že trestní stíhání žalobce neskončilo podle soudu I. stupně pravomocným odsouzením), že žalobci vznikl v důsledku trestního stíhání a nezákonného rozhodnutí nárok na náhradu jak materiální újmy, tak i nárok na přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu. S přihlédnutím ke všem okolnostem případu správně dovodil, že pro účely odškodnění žalobce nebylo shledáno dostačujícím pouhé konstatování porušení práva, ale na místě bylo přiznat žalobci odškodnění v penězích. Trestní stíhání žalobce, a potažmo i jeho pravomocné odsouzení, představovalo totiž značný zásah do práv garantovaných v čl. 10 Listiny základních práv a svobod, zejména do práva na zachování lidské důstojnosti, osobní cti a dobré pověsti. Dopad trestního stíhání do poměrů žalobce byl umocněn tím, že se jednalo o obvinění ze spáchání trestných činů zneužívání pravomoci veřejného činitele a omezování osobní svobody, což v případě žalobce jako [redacted] a dosud bezúhonné osoby mohlo být nejen jím, ale i jeho okolím, vnímáno obzvláště negativně. Jeho trestní stíhání a později i odsouzení ovlivnilo nejen jeho další pracovní zařazení, když nejenže byl nucen práci [redacted] ukončit (zaměstnán zde byl od roku [redacted] tedy nemohl vykonávat práci, kterou si zvolil, ale zejména byl po určitou dobu omezen v možnosti výběru dalšího zaměstnání, a to v důsledku záznamu v rejstříku trestů. Trestní stíhání a odsouzení se také výrazně dotklo jeho zdravotního stavu, neboť byl nucen vyhledat péči psychiatra. Odvolací soud přitom nemá důvod v této souvislosti pochybovat o tom, že

jeho zhoršený psychický stav, který žalobce navíc dostatečně doložil, souvisel s celou situací, tedy že byl s tímto trestním stíháním a odsouzením v příčinné souvislosti. V tomto směru nebyla proto odvolací námitka žalovaného shledána důvodnou.

Soud I. stupně postupoval dále správně, pokud žalobci přiznal v důsledku výše uvedených závěrů proti státu nárok na náhradu skutečné škody, která žalobci vznikla s úhradou nákladů na svou obhajobu v trestním řízení, když zcela adekvátně posoudil jednotlivé úkony právní služby, které mu byly poskytnuty jak prvním, tak i druhým právním zástupcem. Odvolací námitky žalovaného týkající se neúčelnosti takto vynaložených nákladů, a to zejména nákladů za právní zastoupení v dovolacím řízení jiným právním zástupcem, nebyly shledány opodstatněnými.

Ze spisu je zřejmé, že žalobce sice změnil svého právního zástupce v průběhu trestního řízení, ale učinil tak až poté, co nabyl právní moci rozsudek, jímž byl shledán vinným a odsouzen. Pokud si poté pro dovolací řízení vzal jiného právního zástupce, bylo to nejen jeho zákonné právo, ale zejména s ohledem na dosavadní výsledky řízení byl takovýto jeho postup i zcela pochopitelný, kromě toho náklady vynaložené na tohoto právního zástupce vedly ke zrušení nezákonného rozhodnutí. Důvody, které v tomto směru žalovaný namítal ve svém odvolání, jsou proto zcela liché ( blíže srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 22.1.2014, sp.zn. 30 Cdo 2533/2013). V daném případě má tedy odvolací soud za to, že náklady, které žalobce vynaložil na dalšího právního zástupce pro dovolací řízení, byly z jeho strany vynaloženy účelně a v takovém případě mu vzniklo právo na jejich náhradu v tomto řízení.

Z výše uvedeného vyplývá, že soud I. stupně postupoval správně, pokud v případě žalobcem nárokované materiální škody přiznal žalobci částku ve výši 25.800,- Kč tak, jak to blíže odůvodnil ve svém rozhodnutí. Odvolací soud se s tímto jeho závěrem, jakož i důvody, které jej k takovému rozhodnutí vedly, ztotožňuje.

Jde-li však o výši odškodnění nemajetkové újmy, je pravdou, že soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku nijak blíže nevysvětlil, proč přiznal žalobci právě částku 167.648,- Kč, kterou žalobce podpůrně určil podle tzv. ušlého výdělků, a která měla být podle žalobce jen jakýmsi ekvivalentem výše požadované imateriální újmy.

Byť si je odvolací soud vědom toho, že žádný právní předpis nestanoví žádné pevné částky, které by měly být na tuto újmu určeny, přesto musí z odůvodnění rozsudku, který tuto újmu přiznává, vyplývat, jak soud k takto přiznané výši dospěl. V daném případě soud I. stupně bez dalšího převzal částku požadovanou žalobcem, který ji určil možným ušlým ziskem. Přestože jeho úvahy v tomto směru odůvodnění postrádá, nelze dojít bez dalšího k závěru, že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Odvolací soud přiznanou výši odškodnění soudem I. stupně přezkoumal s přihlédnutím ke všem soudem I. stupně správně zjištěným okolnostem případu, a poté dospěl k závěru, že přiměřenou výši odškodnění imateriální újmy představuje v daném případě nikoli částka 167.648,- Kč, nýbrž částka 148.500,- Kč. Tuto částku stanovil volnou úvahou (§ 136 o.s.ř.), ale určil ji s přihlédnutím k prokázaným prožitým útrapám žalobce na straně jedné a na straně druhé s přihlédnutím k principu proporcionality při odškodňování jiných nemateriálních škod (obdobně viz např. rozhodnutí Ústavního soudu České republiky, sp. zn. III. ÚS 350/03). V této souvislosti vzal proto v úvahu jak délku trestního stíhání, tak i následky, které byly s tímto trestním stíháním, jakož i následným pravomocným odsouzením žalobce spojeny, přičemž jako přiměřený základ pro výpočet vzal částku 27.000,- Kč (cca 1.000,- EUR) za jeden rok trvání trestního stíhání ( v daném případě trestní stíhání od jeho zahájení do pravomocného zprošťujícího rozsudku

trvalo 3 roky a 8 měsíců), kterou vzhledem k výše uvedeným okolnostem případu (značný zásah do práv žalobce garantovaných v čl. 10 Listiny základních práv a svobod, zejména do práva na zachování lidské důstojnosti, osobní cti a dobré pověsti tak, jak bylo výše uvedeno) navýšil o 50% na částku 40.500,- Kč. Za 3 roky a 8 měsíců tak dospěl k částce 148.500,- Kč, kterou považuje za přiměřenou. Neshledal přitom žádný důvod proto, aby došlo k většímu ponížení, či naopak navýšení takto určené výše odškodnění tak, jak to ta která strana ve sporu požadovala, popřípadě jak to namítal žalovaný ve svém odvolání.

Z výše uvedených důvodů proto odvolací soud napadený rozsudek ve vyhovujícím výroku I. o věci samé změnil podle ust. § 220 odst. písm. a) o.s.ř. tak, že žalobu ohledně částky 19.148,- Kč (rozdíl mezi částkou 167.648,- Kč a částkou 148.500,- Kč) zamítl a ve zbytku, tj. co do částky 25.800,- Kč, představující skutečnou škodu vzniklou žalobci, a co do částky 148.500,- Kč, představující zadostiučinění za nemajetkovou újmu, potvrdil podle ust. § 219 o.s.ř. s tím, že v tomto rozsahu shledal napadený rozsudek věcně správným.

Výrok o nákladech řízení před soudy obou stupňů je odůvodněn ustanovením § 224 odst. 1 a § 142 odst. 3 o.s.ř., když bylo přihlédnuto k tomu, že žalobce byl se svým nárokem na náhradu majetkové újmy i zadostiučinění za nemajetkovou újmu procesně úspěšný v plném rozsahu, neboť rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu. Žalobci tak vznikl nárok na náhradu nákladů vzniklých jeho právním zastoupením v plné výši.

Protože vyhláška č. 177/1996 Sb., která stanoví výši odměny advokáta a jeho hotové výdaje, neobsahuje zvláštní ustanovení o tarifní hodnotě v případě, že se jedná o náhradu nemajetkové újmy způsobené nesprávným výkonem veřejné moci ve smyslu zák.č. 82/1998 Sb., a v těchto typech řízení nelze určit výši plnění či cenu práva na přiměřené zadostiučinění v době započetí úkonu právní služby, neboť přiměřenost formy či výše zadostiučinění závisí na posouzení soudu, vypočte se odměna advokáta ohledně tohoto nároku z tarifní hodnoty stanovené podle ust. § 9 odst. 4 písm. a) této vyhlášky, tedy z částky 50.000,- Kč (blíže viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.1.2014, sp.zn. 30 Cdo 3378/2013).

V případě nároku na náhradu skutečné škody se pak výše odměny advokáta žalobce stanoví z výše přisouzené částky, tedy v daném případě z částky 25.800,- Kč.

Za řízení před soudem I. stupně tak náleží žalobci s přihlédnutím k výše uvedenému náhrada vzniklých nákladů v celkové výši **23.643,40 Kč**, představující **odměnu** advokáta za nárok na náhradu materiální újmy ve výši 7.490,- Kč, a to za tři úkony právní služby po 2.140,- Kč (převzetí zastoupení, žaloba, 1 x jednání u soudu dne 22.10.2013) podle ust. § 7 bod 5. vyhl.č. 177/1996 Sb., **odměnu** advokáta za nárok na náhradu materiální újmy ve výši 1.070,- Kč ve výši poloviny mimosmluvní odměny ( $2140 : 2 = 1070$ ) za jeden úkon právní služby – za účast na jednání u soudu, kdy došlo pouze k vyhlášení rozsudku (§ 11 odst. 2 písm. f) vyhl.č. 177/1996 Sb.), a **daň z přidané hodnoty ve výši 21%** z této odměny ve výši 1.572,90 Kč podle ust. § 137 odst. 3 o.s.ř., představující dále **odměnu** advokáta za nárok na náhradu imateriální újmy ve výši 9.300,- Kč za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč (převzetí zastoupení, žaloba, 1 x jednání u soudu dne 22.10.2013) podle ust. § 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. a) vyhl.č. 177/1996 Sb., **odměnu** advokáta za nárok na náhradu imateriální újmy ve výši 1.550,- Kč ve výši poloviny mimosmluvní odměny ( $3100 : 2 = 1550$ ) za jeden úkon právní služby – za účast na jednání u soudu, kdy došlo pouze k vyhlášení rozsudku (§ 11 odst. 2 písm. f) vyhl.č. 177/1996 Sb.), **daň z přidané hodnoty ve výši 21%** z této odměny ve výši 2.278,50 Kč podle ust. § 137 odst. 3 o.s.ř. a **hotové výdaje advokáta** ve výši 1.200,- Kč za 4 úkony právní služby (převzetí zastoupení, žaloba, 2x jednání u soudu) po 300,- Kč podle ust.

§ 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb. a **daň z přidané hodnoty ve výši 21%** z těchto hotových výdajů ve výši 252,- Kč podle ust. § 137 odst. 3 o.s.ř.

Za řízení před odvolacím soudem byla žalobci přiznána náhrada vzniklých nákladů v celkové výši **13.406,80 Kč**, představující **odměnu** advokáta v případě nároku na náhradu imateriální újmy ve výši 6.200,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč (písemné vyjádření k odvolání žalované, účast na jednání u odvolacího soudu), **odměnu** advokáta v případě nároku na náhradu materiální újmy ve výši 4.280,- Kč za tytéž dva úkony právní služby po 2.140,- Kč, **hotové výdaje** advokáta ve výši 600,- Kč za 2 výše uvedené úkony právní služby po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb., a daň z přidané hodnoty ve výši 21% z odměny a hotových výdajů ve výši 2.326,80 Kč podle ust. § 137 odst. 3 o.s.ř.

Jde-li o lhůtu plnění, bylo přihlédnuto k tomu, že na straně povinné je Česká republika, takže jí bylo umožněno zaplatit částky uvedené ve výroku tohoto rozsudku žalobci v delší než zákonné lhůtě ( § 160 odst. 1 o.s.ř.).

Zamítavý výrok II. rozsudku soudu I. stupně nebyl žádným z účastníků napaden odvoláním, proto nabyl v tomto rozsahu samostatně právní moci ( § 206 odst. 2 o.s.ř.).

#### **Poučení :**

Proti tomuto rozsudku **n e n í** odvolání přípustné.

Proti tomuto rozsudku **l z e** proti potvrzujícímu výroku o věci samé ohledně částky 148.500,- Kč podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který rozhodoval v I. stupni; jinak dovolání není přípustné. Přípustnost dovolání je oprávněn posoudit dovolací soud.

**V Praze dne 26. února 2014**

**JUDr. Aleš Šťastný, v.r.**  
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:  
Bc. Tereza Nová